

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců Mgr. Jany Havlové a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobce: **V. H. N.**, narozený dne „X“
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem v ČR: X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2021, č. j. MV-186898-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u krajského soudu dne 31. 1. 2022 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 10. 2021, č. j. OAM-8345-26/ZM-2021) a potvrzeno rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť cizinec (žalobce) přestal splňovat podmínku prokazovanou podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), když ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepředložil zákonem požadované doklady prokazující příjem jeho a společně posuzovaných osob.

2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 2 a § 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců ze strany žalované, neboť napadené rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vytýkal žalované nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, kdy žalobce nebyl nečinný, naopak předkládal řadu dokladů týkajících se příjmů. Konkrétně odkázal na platební výměr na rok 2020, kterým dokládal příjem v dostatečné výši. Uvedl, že jako osoba samostatně výdělečně činná (OSVČ) podnikal do dubna 2021 a poté mu plynul příjem z pozice jednatele a jediného společníka. Nebyl tak důvod ke zpochybnění předloženého platebního výměru. Rovněž manželka žalobce doložila přehled vyplacených dávek rodičovské podpory za předcházející rok. Tyto příjmy, podle názoru žalobce, bohatě převyšují požadovanou minimální měsíční výši. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované žalobce spatřoval i v tom, že žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Odkázal v této souvislosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 240/2014 a sp. zn. 5 As 102/2013, zabývající se neurčitým právním pojmem „nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života“. Konstatoval, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde manželku N. T. C., nar. „X“, která zde má již řadu let povolen trvalý pobyt, dále zde má dvě nezletilé děti N. G. H., nar. „X“ a N. N. L. D., nar. „X“, které mají také trvalý pobyt, narodily se zde a potřebují pravidelnou péči svých rodičů. Žalobce žije v České republice (dále též jen „ČR“) více než 7 let, nepáchal zde nikdy trestnou činnost, řádně zde podniká, v době podání žaloby byl jediným jednatelem a společníkem ve společnosti E Global s.r.o. s tím, že obstarává finanční prostředky pro rodinu. Zamítnutí jeho žádosti by bylo obrovským zásahem do života celé rodiny. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Dva dny před konáním nařízeného soudního jednání předložil žalobce krajskému soudu doplnění podkladů k žalobním bodům, a to platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2021 na jméno žalobce, přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2021 na jméno manželky žalobce a řadu listin (lékařských zpráv) vztahujících se ke zdravotnímu stavu jeho syna, jehož nepříznivost začal nově tvrdit.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy neshledala porušení § 2 a § 3 správního řádu, ani § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázala na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je popsán důvod, pro který správní orgán prvního stupně platební výměr za rok 2020 nemohl akceptovat. Stalo se tak proto, že žalobce ukončil podnikání, jakožto fyzická osoba dne 14. 4. 2021, a proto nemohly být uznány příjmy z doloženého platebního výměru za rok 2020, neboť neprokazovaly skutečný příjem, jeho stálost a pravidelnost, protože živnostenské oprávnění již bylo ukončeno. Rodičovský příspěvek manželky žalobce nemohl být přičten k příjmům plynoucím z podnikání žalobce, neboť byl naposledy vyplacen v dubnu 2021 a ke dni vyhotovení doloženého platebního rozpisu ze dne 2. 8. 2021 již několik měsíců nebyl pobírán. Nárok manželky žalobce na rodičovský příspěvek zanikl od dubna 2021. Žalobce tak na základě doložených dokladů neprokázal, že úhrnný měsíční příjem jeho rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. zákonné minimální výši

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

13 690 Kč. K nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle vyjádření žalované nedošlo, přičemž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy posoudila všechny relevantní skutečnosti. Skutečnost, že žalobce má na území ČR rodinu, pobývá zde 7 let a podniká, není důvodem pro odhlédnutí důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Uvedla, že žalobce se do situace, kdy mu byla jeho žádost zamítnuta, dostal vlastní vinou. Není mu zakázán další pobyt na území ČR, neboť si může požádat o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona o pobytu cizinců v zemi původu, jakmile rodina prokáže dostatečné finanční prostředky. Skutečnost, že žalobce nespáchal trestnou činnost, nelze vyzdvihovat, neboť je povinností každého cizince, který chce na území pobývat na základě toho kterého oprávnění, dodržovat právní předpisy platné na daném území.

4. Krajský soud poprvé žalobu zamítl rozsudkem ze dne 1. 9. 2022, č. j. 111 A 2/2022-83, neboť dospěl k závěru o její nedůvodnosti. V rámci soudního přezkumu krajský soud nezjistil žádnou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak tvrdil žalobce. Dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že příjem rodiny po sloučení bude i nadále odpovídat požadavkům zákona o pobytu cizinců a nedošlo ani k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud nemohl přihlídnout k listinám, které žalobce předložil teprve v rámci soudního řízení, a které neměl pro své rozhodnutí k dispozici správní orgán (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“). Měl za to, že je vyloučeno, aby žalobce tzv. doháněl teprve v soudním řízení to, co měl podle zákona učinit (předložit) před správním orgánem.
5. Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života celé jeho rodiny.
6. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 8 Azs 229/2022-42, kterým rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu, vzhledem k uplatněným kasačním námitkám, že nepřistoupil k vyrozumění osob přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 soudního řádu správního. Uvedl, že nositelem primárního pobytového oprávnění, resp. oprávnění ke sloučení rodiny, je v dané věci žalobcova manželka a jeho dvě nezletilé děti, kteří mají všichni v ČR povolen trvalý pobyt s tím, že řízení o vydání pobytového oprávnění se tedy netýká pouze žalobce samotného, ale rozhodnutí z něj vzešlé přímo zasahuje také do práv jeho manželky a dětí. Tyto osoby splňují materiální podmínku podle § 34 odst. 2 soudního řádu správního. Krajskému soudu proto vznikla povinnost tyto osoby o probíhajícím řízení vyrozumět. Protože tak krajský soud neučinil, znemožnil jim splnit formální podmínku pro uplatňování práv osob zúčastněných na řízení, čímž zatížil řízení o žalobě vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze vyloučit, že případné jejich vyjádření (s ohledem na věk dětí zejména manželky žalobce) mohlo být významné jak pro objasnění finanční situace rodiny, tak pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do práva na soukromý a rodinný život stěžovatele (resp. jeho rodinných příslušníků), tedy mohlo ovlivnit přezkum rozhodnutí žalované.
7. Na základě závazného pokynu Nejvyššího správního soudu vyrozuměl dne 13. 12. 2023 krajský soud manželku žalobce a jejím prostřednictvím i děti žalobce o tomto probíhajícím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

řízení o předmětné žalobě a vyzval je podle § 34 odst. 2 s. ř. s., aby ve lhůtě 2 týdnů od doručení výzvy oznámily, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Tato výzva byla manželce žalobce doručena dne 18. 12. 2023 a ve stanovené lhůtě na ní nikterak nezareagovala. Při jednání konaném dne 12. 3. 2024 předložil právní zástupce žalobce krajskému soudu vyjádření manželky žalobce ze dne 10. 2. 2024 s tím, že jej opomenul doručit krajskému soudu. Z tohoto vyjádření bylo zjištěno, že manželka žalobce chce být osobou zúčastněnou na řízení a hájit práva svá, manžela i dětí. Krajský soud po vyhodnocení oznámení (vyrozumění) manželky žalobce a potažmo nezletilých dětí žalobce, že chtějí v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, dospěl k závěru, že jim nelze vyhovět. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, manželka žalobce a nezletilé děti žalobce sice splňují materiální znaky osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s., avšak nesplňují druhou (formální), nezbytnou podmínku pro požadované procesní účastenství, a to včasné oznámení, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat, protože došlo k marnému uplynutí dvouměsíční lhůty pro oznámení podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. Posledním dnem pro zachování lhůty bylo totiž úterý 2. 1. 2024. Pokud se manželka žalobce vyjádřila až podáním ze dne 10. 2. 2024, kdy toto vyjádření bylo doručeno krajskému soudu dne 12. 3. 2024, učinila tak zjevně opožděně a k takovému oznámení nelze ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s. přihlížet. Proto krajský soud rozhodl usnesením ze dne 19. 3. 2024, č. j. 111 A 2/2022-113, podle § 34 odst. 4 s. ř. s. tak, že manželka žalobce a nezletilé děti žalobce nejsou osobami zúčastněnými na řízení.

8. Krajský soud poté znovu přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a dospěl opětovně k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
9. Krajský soud z obsahu správního spisu, vedeného Ministerstvem vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky, Oddělením pobytového správního řízení Ústecký kraj (dále jen „správní orgán“ nebo „správní orgán prvního stupně“), pod sp. zn. OAM-8345-26/DP-2021, zjistil, že žalobce dne 14. 4. 2021 podal u tohoto správního orgánu na předtištěném tiskopisu Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 14. 4. 2021 vyzval správní orgán žalobce k odstranění vad žádosti, a to doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě byly podrobně a detailně konkretizovány přípustné doklady o příjmu, které uvedenému zákonnému požadavku odpovídají. K odstranění vad žádosti byla žalobci určena lhůta 30 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena zmocněnci žalobce T. A. M. dne 14. 4. 2021. Dne 12. 5. 2021 požádal žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti do 31. 5. 2021. Usnesením ze dne 28. 5. 2021 správní orgán žádosti žalobce vyhověl a určil mu další lhůtu k odstranění vad žádosti do 31. 5. 2021. Dne 10. 6. 2021 doložil žalobce platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2020 ze dne 7. 4. 2021, přehled předpisů a plateb pojistného za rok 2020, přehled předpisů a plateb pojistného za rok 2021, platební rozpis vyplaceného rodičovského příspěvku manželce žalobce v období od 30. 6. 2019 do 10. 2. 2021, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění od 1. 1. 2020 do 11. 4. 2021 a doklady ke zdravotnímu pojištění žalobce. Dne 14. 6. 2021 vyzval správní orgán žalobce k odstranění vad žádosti, a to doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán zjistil ze živnostenského rejstříku, že žalobce ukončil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

podnikání jakožto fyzická osoba dne 14. 4. 2021. Správní orgán proto nemohl uznat příjmy z doloženého platebního výměru na rok 2020, protože neprokazovali skutečnou výši příjmu, jeho stálost a pravidelnost v době jeho rozhodování. Totéž platilo pro doložený doklad prokazující pobírání rodičovského příspěvku naposled v prosinci 2020. Ve výzvě byly opět velmi podrobně a detailně konkretizovány přípustné doklady o příjmu, které uvedenému zákonnému požadavku odpovídají. K odstranění vad žádosti byla žalobci určena lhůta 30 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena zmocněnci žalobce T. A. M. dne 24. 6. 2021. Dne 2. 8. 2021 doložil žalobce platební rozpis vyplaceného rodičovského příspěvku manželce žalobce v období od 6. 1. 2020 do 12. 4. 2021. Úřad práce ČR sdělil správnímu orgánu dne 9. 8. 2021, že nárok na rodičovský příspěvek zanikl manželce žalobce od dubna 2021. Dne 1. 9. 2021 vyzval správní orgán žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy. Výzva byla doručena zmocněnci žalobce T. A. M. náhradním způsobem (byla připravena k vyzvednutí dne 7. 9. 2021 a nebyla vyzvednuta). Dne 6. 10. 2021 vydal správní orgán rozhodnutí čj. OAM-8345-26/DP-2021, jímž žádost žadatele (žalobce) o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 4, ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021, neprodloužil, neboť cizinec přestal splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce na základě doložených dokladů neprokázal, že příjem rodiny po sloučení i nadále odpovídá požadavkům § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se vypořádal i s dopadem rozhodnutí do rodinného života žalobce a dospěl k závěru, že, byť žalobce bude muset odcestovat z území ČR, je tento důsledek zcela přiměřený. Právo pobytu účastníka řízení na území je odvozeno a je závislé mimo jiné na příjmech žadatele a jeho rodiny. Žalobce neprokázal, že příjem jeho rodiny dosahuje určité minimální hranice stanovené zákonem (13 690 Kč), a není proto žádoucí takovému cizinci povolit další pobyt na území. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 10. 2021 včasné odvolání, ve kterém uvedl, že nejpozději do 30. 11. 2021 doloží platební výměr na společnost E Global s.r.o., kde je jednatelem, s tím, že daňové přiznání podával jeho daňový poradce v červenci. Dále namítal, že neobdržel výzvu k seznámení se s podklady. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2021 odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu ze dne 6. 10. 2021, když shledala, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (konkrétně správním řádem a zákonem o pobytu cizinců), a neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že tvrzení o podání daňového přiznání na společnost E Global s.r.o. žalobce žádným důkazem nepodložil, a že výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla zmocněnci žalobce řádně doručena fikcí dne 17. 9. 2021 (§ 24 odst. 1 správního řádu). Seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právem, nikoli povinností účastníka řízení. Vyjádřila se k přítomnosti rodiny žalobce na území ČR s tím, že žalobce měl v průběhu celého správního řízení možnost navrhnout důkazy a činit podání, která by svědčila o nepřiměřenosti případného zamítnutí žádosti, což však neučinil, když v rámci odvolacího řízení pouze uvedl, že má na území ČR celou rodinu, což není důvodem pro odhlédnutí důvodů pro neprodloužení doby platnosti pobytu žalobce na území ČR. Uvedla, že smyslem předkládání dokladu o úhrnném měsíčním příjmu je ověření, že rodina cizince má dostatek finančních prostředků k pobytu na území, aby se nestala závislou na dávkách státní sociální podpory či pomoci v hmotné nouzi, případně nežila na území pod hranicí nouze. Konstatovala, že správní orgán svým rozhodnutím Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

nezakazuje žalobci další pobyt na území ČR, když žalobce si může požádat o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42a zákona o pobytu cizinců v zemi původu, a to jakmile rodina prokáže dostatečné finanční prostředky. Žalovaná shledala, že skutečnost, že žalobce nepředložil správnímu orgánu náležitost prokazující příjem jeho nebo osob společně posuzovaných, je vážnou překážkou jeho dalšího pobytu na území ČR. Uvedla, že žalobce naprosto rezignoval na povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, když v době vydání rozhodnutí nedoložil správnímu orgánu věrohodný doklad prokazující příjem. Poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalovaná dospěla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není nepřiměřené ve vztahu k důvodu žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

10. Podle § 44a odst. 4, věty první zákona o pobytu cizinců, k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j.
11. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.
12. Žalobce svou povinnost vyplývající z citovaného zákonného ustanovení prokazatelně nesplnil, když ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ze dne 14. 4. 2021 nepředložil zákonem požadované doklady prokazující příjem jeho a společně posuzovaných osob, a to ani po opakovaných, velmi podrobných a návodných výzvách a poskytnutí dostatečného časového prostoru ze strany správního orgánu prvního stupně. Jím předložené doklady, a to platební výměr za rok 2020, přehled předpisů a plateb pro OSVČ za roky 2020 a 2021 a platební rozpis vyplaceného rodičovského příspěvku do dubna 2021, byly shledány důvodně nedostatečnými, neboť neprokazovaly skutečný příjem žalobce a jeho manželky v rozhodném období od dubna 2021, kdy již žalobce nepodnikal jako fyzická osoba a jeho manželka rodičovský příspěvek nepobírala. Již z dikce samotného ustanovení zákona o pobytu cizinců je naprosto zřejmé, že nezbytnou součástí žádosti jsou veškeré uvedené doklady vztahující se ke stavu v době rozhodování, a bez kteréhokoliv z nich nelze ve věci rozhodnout vyhovujícím způsobem. Správní orgán prvního stupně i žalovaná proto správně uzavřely, že žalobce neprokázal, že příjem rodiny po sloučení i nadále odpovídá požadavkům stanoveným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. S ohledem na citované ustanovení soudního řádu správního nemohl krajský soud přihlídnout k listinám, které žalobce předložil teprve v soudním řízení, a které neměl pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

své rozhodnutí k dispozici správní orgán. Krajský soud sice provedl důkaz listinami vztahujícími se k příjmové situaci žalobce a jeho manželky, avšak po důkladné úvaze dospěl k závěru, že k těmto listinám přihlédnout nemůže, a to z důvodu nepřipustných skutkových a důkazních novot. Ze stejného důvodu nepřihlédl ani k novému tvrzení ohledně nepříznivého zdravotního stavu syna žalobce a stran tohoto nového tvrzení ani neprovedl dokazování nově předloženými listinnými důkazy, které jako nepřipustné zamítl. Ze stejného důvodu nebylo možné přihlédnout ani k nově předloženému platebnímu výměru manželky žalobce za rok 2022. Je zcela vyloučeno, aby žalobce tzv. doháněl teprve v soudním řízení to, co měl podle zákona učinit před správním orgánem. V této souvislosti krajský soud odkazuje i na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se v odvolacím řízení, které vedla žalovaná, uplatní koncentrace skutkových řízení a důkazních návrhů. O to spíš se tato koncentrace analogicky uplatní v soudním řízení správním (viz výkladové pravidlo „a minori ad maius“).

15. Krajský soud uzavírá, že žalobce nemůže teprve v soudním řízení účinně uvádět nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy prokazující příjem rodiny po sloučení a nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, neboť takové listinné důkazy, jejichž specifikace byla velmi podrobně vyjmenována ve dvou výzvách správního orgánu prvního stupně, měl předložit ve správním řízení správnímu orgánu.
16. Jde-li o jednotlivé žalobní námitky, krajský soud žádné z uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Podle závěru krajského soudu bylo jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalované vydáno v souladu s právními předpisy, žádná nezákonnost ani nepřezkoumatelnost v rámci přezkumu zjištěna nebyla. Tento závěr učinil krajský soud poté, co vyrozuměl osoby přicházející v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení o probíhajícím řízení a tyto osoby svého práva ve stanovené lhůtě nevyužily. Je třeba uvést, že žalovaná vycházela při svém rozhodnutí ze zcela dostatečně zjištěného skutkového stavu, na který následně správně aplikovala platné právo. V podrobnostech lze odkázat na podrobné, srozumitelné a přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu nedošlo v posuzované věci k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná (i správní orgán prvního stupně) se s tímto kritériem pro vydání rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu důkladně vypořádala. I v této souvislosti krajský soud odkazuje na odůvodnění obou správních rozhodnutí, která považuje za dostatečné, netrpící žádnou nepřezkoumatelností. Žalobce se do nastalé situace dostal výhradně vlastní vinou, spočívající v jeho pasivním přístupu, kdy nebyl schopen doložit nezbytný předpoklad pro vyhovění jeho žádosti, a to dosažení minimálního měsíčního příjmu rodiny po sloučení v rozhodném období. Ostatně ani v odvolacím řízení nedoložil jím avizovaný platební výměr na společnost E Global s.r.o. Je třeba uvést, že žalobci není zakázán další pobyt na území ČR, může si požádat o vydání dlouhodobého víza či povolení k dlouhodobému pobytu v zemi původu, jak ho již poučila žalovaná v napadeném rozhodnutí.
17. Krajský soud ze všech vyložených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, jeho žaloba byla zamítnuta, byl by proto podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. povinen nahradit žalované účelně vynaložené náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Žalovaná však nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nepožadovala, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se den, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovat, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Ústí nad Labem 9. dubna 2024

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.